

oog des vijands verbergt. In elke kuil vond men een soort van leger, gemaakt van gras, drooge bladeren en andere voorwerpen, waarop een der soldaten rust, terwijl de andere op schildwacht staat. Wanneer eene eerste linie van deze kuilen afgewerkt is, dan beginnen de eerste bezetters, onder begunstiging der duisternis, aan eene tweede, meer in de nabijheid des vijands; als wanneer de eerste linie dadelijk door andere troepen bezet wordt. Het aantal en de indeeling dezer versterkingen, hangt af van het aantal troepen, welke zij tegen zich hebben, de gesteldheid van het terrein of van de plannen van hun Oppenhoofd.

BRIEFWISSELING.

Aan de Redactie van den Militairen Spectator

In uw blad van Vrijdag den 17en Augustus II. las ik, onder meer andere interessante artikels, ook dat getiteld: *Wijze om te defileren*; enz.; een artikel, ingezonden door den kapitein BUSER, van het 2e Bataillon der 1e afdeeling Mobile Schutterij van Overijssel, hetwelk mij en, zoo ik geloof, elk militair bijzonder aangenaam was te lezen; daar men toch immer gaarne met iets nieuws in zijn vak bekend gemaakt wordt. En alhoewel het thans geene tijden zijn, om fantaisie manœuvres, althans geene fantaisie defileerwijzen zamen te stellen en te doen uitvoeren, zoo is men evenwel, door de interessante bijdrage van den edelen kapitein BUSER, in staat gesteld, om, in rustiger tijden, iets nieuws te doen uitvoeren.

Dien ten gevolge hield ik mij dan ook stellig overtuigd, dat de een of ander, oneindig meer dan ik, ervaren militair, zich zoude beijverd hebben, om in uw eerstvolgend blad, openlijk hulde te doen aan de talenten van den kapitein BUSER; welke zich wel heeft willen verledigen, zijne spitsbroeders een gering blijk zijner bekwaamheden, in het militaire vak, mede te deelen.

In mijne verwachting te dezen mij echter grootelijks teleurgesteld ziende, verzoek ik U, deze regelen in uw blad te willen opnemen; ten einde daardoor den welverdienden lof, aan ware verdiensten en bekwaamheid, toe te zwaaijen.

Breda, 14 Sept. 1832.

Een Infanterist.

Bij toeval was deze brief, onder andere papieren, bij de voorloopig ter zijde gelegde stukken geraakt. *Spectator* moet zich daarom bij den geeerden schrijver verontschuldigen, dat hij niet eerder tot de loffelijke bedoeling van dien brief heeft medegewerkt. Volgaarne ruimt hij eene plaats in zijne kolommen voor dit schrijven in – vooral daar hem zoo zeldzaam het genoegen gegund wordt, iets van het hoofdwapen van het leger te ontvangen; in welks gunsten hij – op eenige weinige uitzonderingen na – nog niet heeft mogen deelen. De verwondering van den geeerden schrijver dezes briefs zal misschien geheel verdwijnen, wanneer hij van *Spectator* verneemt, dat zijn blad, onder onze

infanterie officieren, slechts een zeer gering getal lezers gevonden heeft; en sedert lang zou hij de uitgave zijner nommers hebben moeten staken, zoo hij bij de andere wapenkorpsen van het leger, geene des te grootere deelneming en medewerking gevonden had. Waaraan hij die geringere deelneming, bij het hoofdwapen van ons leger zou moeten toeschrijven, is *Spectator* onbekend; bestonden daarvoor redenen, dan had hij kunnen verwachten, daaromtrent te worden ingelicht, waartoe hij reeds dikwerf aanzoek gedaan heeft. Van ter zijde heeft hij echter vernomen, dat een onzer infanterie officieren zich veel beijverd heeft, om dit blad in een ongunstig daglicht te stellen. *Spectators* abonnementslijst zou, wanneer dit vermoeden eenigen grond van waarheid heeft, kunnen aanwijzen, bij welke afdeeling de bedoelde persoon den meesten invloed uitoefent. *Spectator* laat het aan den tijd over, dien kwaden indruk weg te nemen, die, zoo hij zich niet vergist, is medegedeeld geworden door gekrenkte en scherp gekenmerkte eigenliefde.

Wijders is bij hem ingekomen een vertoog, geteekend *Uw bestendige lezer*, over de vorming van eenen goeden trein.

Waarschijnlijk bedoelt de schrijver de stukkenrijders, daar reeds, sedert de laatste organisatie der veld- en rijdende artillerie, de trein van die wapens afgescheiden, niet meer gebezigd wordt tot de bespanning der stukken of kaissons der batterijen. In de veronderstelling dan, dat de schrijver de eerstgenoemde bedoelt, gaat hij, onder vele goede en juiste denkbeelden omtrent het gewigt van dit gedeelte der bediening van het geschut, in zijne liefde voor den door hem genoemden trein te ver. Altijd onder de benaming van *trein*, wil de schrijver dezelve tot de eerste keurbende van het leger vormen, het beste betalen en kleeden. Geen soldaat zou, volgens hem, bij den trein kunnen overgaan, dan na 4 of 6 jaren bij de kavallerie gediend te hebben, en dan nog moest deze overgang eene bevordering zijn. Zelfs gaat de schrijver nog verder, zeggende: »En ook houde ik het er zelf voor, dat al moest men ook het zoo zeer verdienstelijke en geliefde wapen der rijdende artillerie, voor eenen algemeenen bruikbaren trein inkrimpen, of hunne manschappen met bevordering daarbij indeelen, voorzeker de geheele armee daarbij merkelyk zoude winnen enz. enz.» In het kort, al wat eenigzins goed bij andere wapens was, moest bij den trein overgaan. Hoogstwaarschijnlijk heeft de schrijver, sedert de bovenbedoelde organisatie, geen veld- of rijdende artillerie zien manœvreren – want in dat geval moest het bij hem opgekomen zijn, dat onze tegenwoordige miliciens-stukkenrijders wezenlijk zoo onhandig niet zijn – vooral daar de meesten in zeer korten tijd er zoo ver in geoefend zijn geworden. Nog onlangs verklaarde een Oostenrijksch hoofd-officier der artillerie, onze artillerie in beweegbaarheid, goede bediening en doelmatigheid van materieel, voor de beste van geheel Europa. Den schrijver dank zeggende voor zijne goede bedoeling, is het *S.* echter niet mogelijk geweest dit stuk te plaatsen.